

ΕΤΟΣ 55ov

11 Μαρτίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 10 (2806)

Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΥΡΟΣ

Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως σήμερα. Εἴμαστε στό μέσο τῆς χρονικῆς περιόδου τῆς Ἁγίας καί Μεγάλῆς Τεσσαρακοστῆς καί ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου, προκειμένου νά λάβουμε πνευματική ἐνίσχυση στόν ἀγώνα μας. Τό ἀποστολικό, μάλιστα, ἀνάγνωσμα, μιά περικοπή ἀπό τήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή τοῦ θεόπνευστου συγγραφέως, ἐμβαθύνει μέ τρόπο θαυμαστό καί μοναδικό σ' αὐτό τό ἱερώτατο μυστήριο τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁμιλεῖ γιά τόν μέγα Ἀρχιερέα, τόν «διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς» Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀρχιερεὺς διότι θυσίασε τόν ἑαυτό Του πάνω στό ἀτιμωτικό ἐκεῖνο μέχρι τότε ξύλο καί ἔπειτα ἱερό σύμβολο, τόν ἁγιασμένο Τίμιο Σταυρό. Καί Μέγας διότι ἦταν ὁ Θεάνθρωπος, ἡ Ἐσταυρωμένη Ἀγάπη πού πέθανε γιά τή λύτρωσή μας ἀπό τήν ἁμαρτία, ὁ Κύριος ὁ ὁποῖος διέσχισε τοὺς οὐρανοὺς γιά τή δική μας σωτηρία καί θέωση. Καί οἱ οὐρανοὶ δέν ἄνοιξαν μόνο γιά μία στιγμή. Παραμένουν ἀνοικτοί, γιατί ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς εἶναι Ἀρχιερεὺς αἰώνιος «κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ» καί συνεπῶς σώζει κάθε ἄνθρωπο πού πιστεύει σ' Αὐτόν καί ζητεῖ τό ἔλεός Του. Αὐτός ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ Χριστός εἶναι Ἐκεῖνος πού φέρεται μέ ἄπειρη συγκατάβαση καί συμπάθεια πρὸς τόν ἁμαρτωλοῦ ἄνθρωπο. Ὁραιότατα τό λέγει σήμερα ὁ Ἀπόστολος: «Οὐ γάρ ἔχομεν ἀρχιερεὰ μὴ δυνάμενον συμπαθεῖν ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν» (Ἑβρ. 4, 15).

Κλήση Θεοῦ

Ἄλλ' ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς ὁ Χριστός, ὁ καί Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν τελείωσε τό ἐπί γῆς ἔργο του δέν μᾶς ἄφησε μόνους. Ἀπέστειλε τοὺς μαθητές Του γιά νά συνεχίσουν τή μεγάλη ἀποστολή γιά τή σωτηρία καί τόν ἐξαγιασμό τῶν ἀνθρώπων. Καί ἐκεῖνοι τοὺς διαδόχους τους, τοὺς κληρικούς, τοὺς λειτουργοῦς τοῦ Ὑψίστου προκειμένου νά διδάσκουν, νά ὑπηρετοῦν τοὺς ἀνθρώ-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. δ' 14 – ε' 6)

Ίησοῦς, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς

Ἀδελφοί, ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περὶκεῖται ἀσθένειαν καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρών. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

πους, νά τελεσιουργοῦν τὰ Μυστήρια τῆς Χάριτος. Τό λειτούργημα τῶν λειτουργῶν τοῦ Ἵψίστου εἶναι ὑψηλὸ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος μεγάλῃ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἰ. Χρυσόστομος τονίζει: «Ἡ γὰρ ἱερωσύνη τελεῖται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, τάξιν δὲ ἐπουρανίων ἔχει ταγμάτων· καὶ μάλα γε εἰκότως. Οὐ γὰρ ἄνθρωπος, οὐκ ἄγγελος, οὐκ ἀρχάγγελος, οὐκ ἄλλῃ τις κτιστὴ δύναμις, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Παράκλητος ταύτην διετάξατο τὴν ἀκολουθίαν». Οἱ κληρικοί, λοιπόν, ἔχοντες μέσω τῆς χειροτονίας τους τὴν εἰδικὴ ἱερωσύνη, ἔχουν κληθεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο νά εἶναι «οἰκονόμοι μυστηρίων τοῦ Θεοῦ», «διάκονοι καινῆς διαθήκης» καὶ «λειτουργοὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ» διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἱερωσύνη δὲν εἶναι μιά αὐθαίρετη πράξη ἀλλὰ στηρίζεται σ' αὐτὴ τὴν ἱερὴ κλήση τοῦ Θεοῦ. Στὴ θεολογία τοῦ ἀπ. Παύλου, ὅπως ξεδιπλώνεται σὲ σημερινὸ ἀνάγνωσμα, οἰκοδομεῖται αὐτὸ τὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ. Ἀκοῦμε τὸν Παῦλο νά μᾶς πλεγεῖ: «Οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ» (Έβρ. 5,4). Τό προσκλητήριο εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό. Εἶναι φωνὴ τοῦ Θεοῦ ποῦ ἐμφυτεύεται σέ ψυχές προκειμένου νά καταστοῦν ποιμένες τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εὐθυνοφόρο ἀξίωμα

Ὅσο βέβαια μέγιστο καὶ τιμητικὸ εἶναι τὸ ὑπόργημα αὐτὸ τῆς ἱερωσύνης, τόσο κρύβει μέσα του πνεῦμα θυσίας καὶ εὐθύνης. Τό ἔργο τοῦ ἱερέως εἶναι ἔργο δύσκολο, ἀνηφορικὸ, σταυροφόρο. Ὁ ἱερεὺς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ συνανθρώπων του εἶναι ὀλοκλήρος μιά ζωντανὴ λογικὴ θυσία, «ἐμψυχος εἰκὼν ... κοινωνοῦσα τῷ ἀρχετύπῳ καὶ τῆς ἀξίας καὶ τοῦ ὀνόματος» κατὰ τὸν Νύσσης Γρηγόριο. Εἶναι

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἔχομεν ἀρχιερέα μέγαν, ὁ ὁποῖος ἔχει διέλθει τοὺς οὐρανοὺς, τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὡς κρατᾶμε στερεὰ τὴν πίστιν πού ὁμολογοῦμεν. Διότι δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα, πού νά μὴ μπορῆ νά συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀδυναμίας μας, ἀλλὰ ἔχομεν ἓνα πού ἔχει δοκιμασθῆ καθ' ὅλα, σύμφωνα μὲ τὴν ὁμοίότητά του μ' ἐμᾶς, χωρὶς νά ἁμαρτήσῃ. Ὅσοι προσερχώμεθα λοιπὸν μὲ πεποίθησιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, διὰ νά λάβωμεν ἔλεος καὶ νά βροῦμε χάριν ὅταν θά ἔχωμεν ἀνάγκη διὰ βοήθειαν. Διότι κάθε ἀρχιερεὺς λαμβάνεται ἀπὸ ἀνθρώπου καὶ ἐγκαθίσταται ἀρχιερεὺς χάριν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά ὑπηρετῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νά προσφέρῃ δῶρα καὶ θυσίας διὰ τὰς ἁμαρτίας. Μπορεῖ νά εἶναι ὑπομονητικὸς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βρίσκονται εἰς ἄγνοιαν καὶ πλάνην, διότι καὶ αὐτὸς περιβάλλεται ἀπὸ ἀδυναμίαν, λόγῳ τῆς ὁποίας εἶναι ὑποχρεωμένος νά προσφέρῃ θυσίας περὶ ἁμαρτιῶν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὅπως κάνει διὰ τὸν λαόν. Καὶ κανεὶς δὲν παίρνει μόνος του τὴν τιμὴν αὐτήν, ἀλλὰ μόνον ὅταν καλῆται ἀπὸ τὸν Θεόν, καθὼς ἀκριβῶς καὶ ὁ Ἄαρων. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστός, δὲν ἐπῆρε μόνος διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὴν δόξαν νά γίνῃ ἀρχιερεὺς, ἀλλ' ἐγένετο ἀρχιερεὺς ἀπὸ ἐκεῖνον πού τοῦ εἶπε, Υἱός μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερα σέ ἐγέννησα, ὅπως καὶ εἰς ἄλλο μέρος λέγει, Σὺ εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη,

Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

μιά διαρκὴς μνήμη καὶ παρουσία τοῦ ζῶντος Θεοῦ στὸν κόσμον. Φέρει τὸν «ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ» καὶ τὴν δόξα Του, ζεῖ ἀδιάκοπα τὸν σταυρό. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπιτακτικὴ προβάλλῃ ἡ ἀνάγκη γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς καὶ συνειδητοῦς χριστιανούς νά ἔχουν στό περιεχόμενον τῶν προσευχῶν τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας. Νά προσερχόμεθα νά στηρίξῃ καὶ ἐνδυναμῶναι ὅλο τὸν ἱερό κλήρο καὶ νά φωτίζῃ ὅσους νέους μπορεῖ νά ἔχουν λάβῃ τὴν οὐράνια κλήση νά τὴν καθλιεργήσουν καὶ νά τὴν ἰσχυροποιήσουν, ὥστε ἄξια καὶ σοβαρά νά βαδίσουν πρὸς αὐτὸν τὴν ἱερώτατη ἀποστολή τῆς διακονίας στὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. Ἡ σύγχρονη κοινωνία μας δὲν μπορεῖ νά μείνῃ χωρὶς ποιμένες, χωρὶς τὸ «φῶς» καὶ τὸ «ἄλλα», χωρὶς μυσταγωγούς τῶν θείων Μυστηρίων. Καὶ οἱ οἰκογένειες ὀφείλουσαν νά ἐνδιαφερθοῦν περισσότερο καὶ νά προετοιμάσουν καὶ βοηθήσουν νέα παιδιά νά προσέλθουν σὲ τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Ἡ προσφορά αὐτὴ εἶναι μεγάλη εὐλογία καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ πλοῦσία στὸν οὐρανόν. Ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις γιὰ τὴν ἱερωσύνη δηλώνουν τουλάχιστον ἄγνοια καὶ ἀφροσύνη. Ὁ τόπος μας καὶ κάθε τόπος χρειάζεται τοὺς ἄξιους πνευματικούς συνοδοιπόρους τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἀφοσιωμένους Λειτουργοὺς Του, τὰ ὄργανα τῆς Χάριτος.

Ἀρχιμ. Χ. Π.

11 Μαρτίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)
Σωφρονίου πατρ. Ἱεροσολύμων († 638 - 44), Τροφίμου καὶ Θαλλοῦ τῶν μαρτύρων,
Πιονίου πρεσβ. († 250) τῆς ἐν Σμύρνη ἐκκλησίας,
ὅσας Θεοδώρας (τῆς ἐκ Σερβίων Κοζάνης) βασιλίσσης Ἄρτης.
Ἦχος: πλ. β' – Ἑωθινόν: ζ' – Ἀπόστ.: Ἑβρ. δ' 14-ε' 6 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ν' 34-θ' 1
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Μαρτίου, Δ' Τῶν Νηστειῶν.
Ἀπόστολος: Ἑβρ. ζ' 13-20 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. θ' 17-31.

Τό ξύλον τῆς ζωῆς

Ὁ νηστευτῆς πού ξεκίνησε τόν στίβο τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς βρίσκεται πιά σήμερα στά μέσα τῆς πορείας του (ἡ σημερινή Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ὀνομάζεται καί Μεσοσσαρακοστή). Ἡ κόπωση τῆς ἄσκησης ἀρχίζει νά βραδύνει τά μέλη του. Ὁ σταυρός βαραίνει πλέον τούς ὤμους καί τό κεφάλι σκύβει κατάκοπο στή γῆ. Κι ἔρχεται στό σημεῖο αὐτό ἡ Ἐκκλησία νά γλυκάνει τήν κούρασή του καί νά τοῦ δώσει δύναμη ὑπενθυμίζοντας τόν τελικό σκοπό τῆς πορείας του, πού εἶναι ἡ συνάντηση μέ τόν Σταυρωμένο Λυτρωτή. Γι' αὐτό θέτει ἐνώπιόν του πρὸς προσκύνηση τόν Σταυρό Ἐκεῖνου· τόν Σταυρό πού δέν εἶναι σύμβολο πόνου, ἀλλά νίκης καί χαρᾶς: ὁ κανόνας εἶναι παράφραση τοῦ ἀναστάσιμου Κανόνα πού προβάλλει τόν Σταυρό ὡς σύμβολο ζωῆς, σύμβολο θριάμβου - «*Ἐν ξύλῳ τέθνηκας, ξύλον σε εὗρηκα ζωῆς χριστοφόρε σταυρέ μου*».

**Ἀκοῦστε στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
«Ἀκτίνες στὸν κόσμο», μέ τὸν Δημοσιογράφο Μάκη Παπαγεωργίου
Κάθε Κυριακὴ στίς 22.00**

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὀμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τούς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm